

Csontos Márta

Egy kertészlány monológja

Már minden magot az ürességbe szórtam,
túl vagyok már a csírázási időn, az architektúrában
nincs tapadás, nem nyílik a maghéj zománca.
Nem kapok tőled új anyagot, nem tudsz honnan
gyűjtögetni, már mindent feletted a félelem
nagy fekete madarával, kertedben kiégett
csillag a napraforgó megszáradt orcája.

Már minden démont kerékbe törtél, elküldted
minden rettegésed kozmikus halálba. Most
mégis itt fekszel szobádban a nyitott semmi
tetején, úgy érzed, te vagy a sziklához láncolt
Prométeusz, s szavaidat égeted a fák oldalára.

Sokszor halálos fáradságot érzel, annyit turkáltál
már a múlt kamrájában, s közben rögeszmésen
bizonygattad, egy egész életre beleszerettél
a szépségbe, aki fekete, szűk szoknyában, lobogó
szőke hajából kötelet fon, s úgy láncol magához
egy végtelen, virtuális tánc hullámhátán, hogy
öledbe hulljon az Éden valamennyi almája.

Elégtétel

A csendből már mindent kiszakítottam,
most itt ülök, a falak árnyékában,
s látom, a tündérkürt szirmai között
megint én vagyok az illedelmes zabigyerek,

CSONTOS MÁRTA (1951) Szegeden tanárként dolgozik.

s ahogy a színek hálót fonnak az elvirágzott
lombok fölött, már nincs, aki ecsetével
átfessen, nincs, aki fölém szelídjön az eget.
Hiába fekszem hanyatt a zöldben, csak
halvány körvonal maradok a lábnyomokban.

A csendből már minden kiszakítottam,
s most itt keringek bátortalanul, itt vagyok,
mint egy eltévedt hang a jegenyenyár húrján,
s várok. Várom, hogy belém költözzön
egy gondtalan, könnyelmű utcazenész,
s én ott lógázhassam lábam Illés második
szekerén, büntelenül; másnaposan.

Túlvilági elégia

A temetés után
a pokol első napja
még verőfényes.
(Weöres Sándor)

A dolgok árnyéka alatt fekszem,
mint akit élve eltemettek, s megfosztottak
minden ragyogástól, mint akinek leszakadt
a karja, mielőtt ölelésre tárta, mint akinek
szirmok nélküli virágszárak kígyót fontak a hajába.

Valaki fölém helyezte a csend koszorúját, s
mikor az idő elrothadt, engem is kidobott a
megbarnult levelek között, s z ajkamról lecsorduló
szavak törmelékét ocsúnak nézte a sötétben.
Azt akarta, hogy eltévedjek a Semmi-rengetegben,
hogy sziluettem csak egy fejfa legyen, ami örökre
tulajdonomban maradhat, hogy érezzem a
birtoklás örömét.

Most ott vagyok a túlsó parton, szárnysegetten,
de hiába turkálók az ürességben, nincs anyag, amiből
kijavíthatnám szárnyam, délre húztak az angyalok is,
egyedül maradtam a halandóság birodalmában.